

MICHAEL VEY

A 25-ÖS CELLA FOGLYA

RICHARD PAUL EVANS

A NEW YORK TIMES ÉS A USA TODAY SIKERSZERZŐJE

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAEΛ VEY

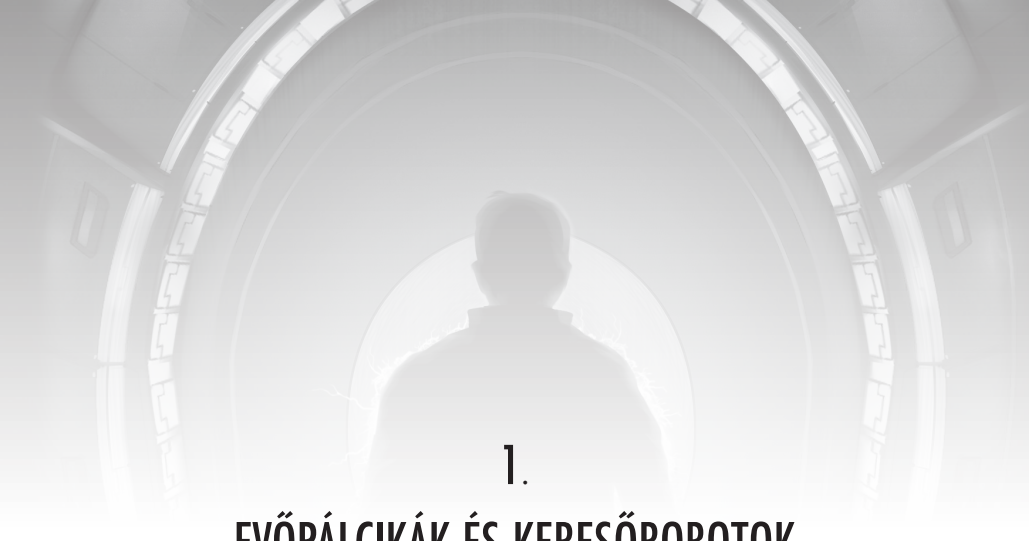
A 25-ÖS CELLA FOGLYA

Michaelnek

Ez a könyv teljes egészében a képzelet szüleménye. Bármilyen hivatkozás történelmi személyekre, eseményekre vagy helyszínekre kitálatl alapokon nyugszik. Egyéb nevek, szereplők, helyek és események csak a szerző képzeletének szüleményei, és bármilyen egyezés valóságos eseményekkel, helyszínekkel és élő vagy halott személyekkel kizárólag a véletlen műve.

ELSŐ RÉSZ

1.

EVŐPÁLCIKÁK ÉS KERESŐROBOTOK

– MEGTALÁLTÁK MÁR AZ UTOLSÓ KETTŐT?

Ingerülten és durván recsegett a hang a telefonban, ahogy az autó kerekei csikorognak a törött üvegszilánkokon.

– Még nem – válaszolta a jól öltözött férfi a vonal túl-só végén. – Még nem. De úgy hiszem, közel járunk. És továbbra sem sejtik, hogy vadászunk rájuk.

– Úgy *hiszi*, hogy közel járnak?

– Két gyereket keresünk közel egymilliárd között. Mint-ha egy pár elveszett evőpálcikát próbálnánk Kínában fel-kutatni.

– Azt szeretné, hogy ezt az üzenetet adjam át a ta-nácsnak?

– *Emlékeztesse* a tanácsot, hogy tizenöt gyereket már megtaláltam a tizenhétből. Egymillió dolláros jutalmat tűztem ki az utolsó kettő megtalálójának, keresőrobot-jaink átfésülik az internetet, és kiváló nyomozók egész

csapata kutat a nemzetközi adatbázisokban a gyerekek után. Mindössze idő kérdése, hogy megtaláljuk őket... vagy beleesnek az egyik csapdánkba.

– Az *idő* nem a mi oldalunkon áll – vágott vissza élesen a hang. – Azok a kölykök máris túl idősek. Maga is tudja, milyen nehéz *betörni* őket ebben a korban.

– Mindenki másnál jobban tudom – jelentette ki a férfi. – De megvannak a módszereim. És ha nem hajlandók fejet hajtani, még mindig nyitva áll előttük a 25-ös cella.

Hosszú csend következett. – Igen – felelte végül a hang sötéten. – A 25-ös cella nyitva áll.

2.

A KEZDET

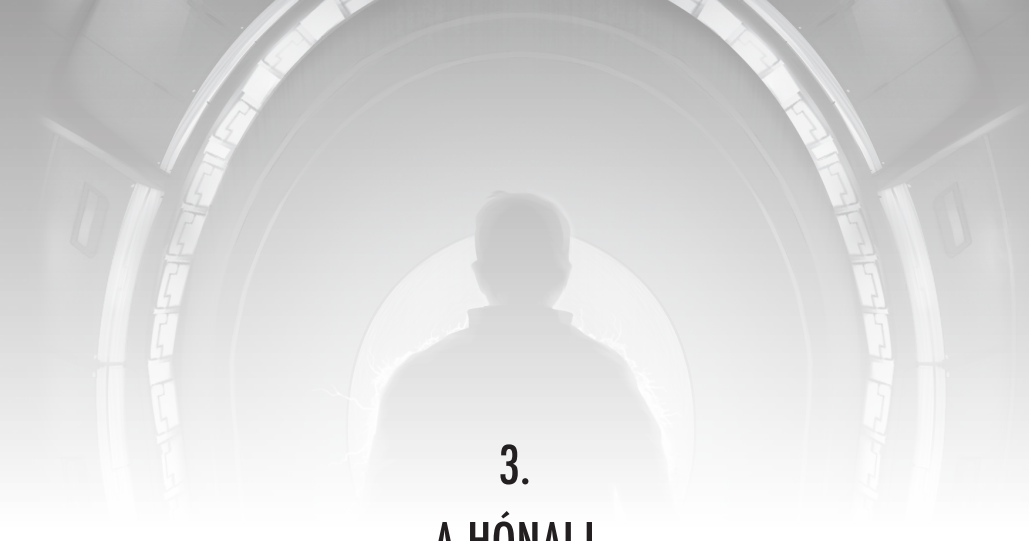
NEM MINTHA ÉN KERESTEM VOLNA A BAJT. Nem is kellett keresnem. Amilyen alacsony voltam, engem folyton megtalált.

A nevem Michael Vey, és a történet, amelyet most elmesélek neked, igen különös. Nagyon különös. Az én történetem.

Ha úton hazafelé elmennél mellettem az utcán, valószínűleg észre sem vennél. Ennek az a magyarázata, hogy én is pontosan olyan srác vagyok, mint te. Iskolába járok, akárcsak te, és engem is terrorizálnak a nagyménők. Ám veled ellentétben én Idahóban lakom. Ne kérdezd, melyik államban található Idaho – gyors hír következik –, Idaho maga egy állam. A puszta tény, hogy a legtöbb embernek fogalma sincs, merre van Idaho, volt az oka, hogy anyámmal együtt ide költöztünk. Nehogy megtaláljanak minket. Ez azonban már része az én történetemnek.

Amellett, hogy én Idahóban élek, bizonyára más különbségek is akadnak kettőnk között. Az egyik például, hogy én Tourette-szindrómában szenvedek. Könnyen elképzelhető, hogy a Tourette-szindrómáról még kevesebbet tudsz, mint Idahóról. Általában, ha az ember lát valakit a tévében, aki eljártssza, hogy Tourette-szindrómája van, ott az illető morogni, káromkodni vagy esetleg ugatni szokott. A Tourette-szindrómások többsége azonban egyáltalán nem így viselkedik. Én többnyire csak szokatlanul sűrűn pislogok. Ha éppen idegesen feszengek, gyakran köszörülöm a torkomat vagy hangosan nyelek. Néha még fájdalmat is okoz. Időnként a többiek kigúnyolnak. Nem túlságosan szórakoztató, ha valaki Tourette-szindrómában szenved, de sokkal rosszabb dolgok is érhetik az embert az életben. Többek között, ha az édesapja nyolcéves korában meghal szív-rohamban. Az sokkal rosszabb, nekem elhiheted. Még nem sikerült túllépnem rajta. Talán sohasem leszek képes rá.

Akad még egy apróság, amelyet nem tudsz rólam. Ez az én titkom. Olyasmi ez a dolog, ami jobban megrémíti az embereket, mint hinnéd. Rejtélyes titkom az oka annak is, hogy egyáltalán Idahóba költöztünk. És ez megint csak része a történetemnek. Úgyhogy akár el is mesélhetem neked.

3.

A HÓNALJ

MR. DALLSTROM IRODÁJA éppen jó kezdete lesz a történetemnek. Vagy éppen rossz. Mr. Dallstrom a Meridian Középiskola igazgatója, ahová én is járok. Ha engem kérdezel, a kilencedik osztály az élet hónalja. És én ott gubbasztottam, az élet hónaljának legbűzősebb zugában – az igazgatói irodában. Mr. Dallstrom irodájában ücsörögtem éppen, és örültem pislogtam.

Biztos kitaláltad már, hogy nem különösebben rajongok az igazgatónkért. Ez persze egészen természetes, hasonlóan ahhoz, hogy „Levegőt venni fontos!”, vagy „A csokoládés müzliszelet a földkerekség legcsodásabb kajája.” A Meridianban senki sem rajongott Mr. Dallstromért, Ms. Duncan kivételével, aki az iskolai kórust vezette. Az íróasztalán őrizte Mr. Dallstrom egyik fényképét, amelyre néha magáról megfedkezve guvadt el-lágyuló tekintettel. Valahányszor Mr. Dallstrom hangja felharsant a hangosbeszélőn, Ms. Duncan dühödten

csépelni kezdte a kottatartót hosszú karmesteri pálcájával, hogy csendre intsen minket. Miután az igazgató úr befejezte a mondandóját, a tanárnő elvörösödött és leizzadt, majd emlékeztetett minket, milyen szerencsésnek mondhatjuk magunkat, amiért a köznevelés ilyen férfias és rátermett védelmezője egyengeti utunkat a középiskolai évek alattomos vadonjában.

Mr. Dallstrom egy teljesen kopasz, vézna, madárijesz-tőhöz hasonló ember, lötytyedt pocakkal. Képzeld magad elé a terhes Abraham Lincolnt szakáll nélkül, sárga kis parókával a keménykalap helyett, és már látod is, mire gondolok. Ráadásul úgy néz ki, mintha százéves lenne. Legalább.

Ötödikes koromban az osztályfőnökünk egyszer azt mondta, „úgy lehet legkönnyebben megjegyezni a különbséget az IZ-GATÓ (valaki ellen lázító, felbujtó személy) és az IGAZ-GATÓ (intézmény felelős vezetője) között, ha arra gondolunk, hogy az előbbivel ellentétben az igazgató igaz barát”. Hidd el nekem, Mr. Dallstrom nem volt barát, de még csak igaz sem.

Abban a hónapban már másodjára volt szerencsétlenségem az igazgató irodájában találnom magam olyasmiért, amit mások műveltek velem. Mr. Dallstrom igen jó volt abban, hogy az áldozatot büntesse.

– Ha jól emlékszem, ebben a hónapban most másodjára jár az irodámban – fordult hozzám Mr. Dallstrom, félig lehunytt szemmel. – Igazam van, Mr. Vey?

Ez volt Mr. Dallstrom másik jellemző szokása: imádott olyan kérdéseket feltenni, amelyekre maga is tudta a választ. Sohasem voltam teljesen bizonyos, vajon kell-e válaszolnom vagy sem. Úgy értem, az igazgató tudta a választ, én is tudtam a választ, mi értelmé lett volna bármit is mondani? A lényeg az, hogy Jack Vrane és a

bandája abban a hónapban immár második alkalommal zárt be a saját szekrényembe. Ezúttal fejjel lefelé gyömszöltek be, és már-már az ájulás környékezett, mire a gondnok kiszabadított börtönömből, és Mr. Dallstrom színe elé hurcolt.

Jack Vrane úgy tizenhét éves volt, és még mindig a kilencedik évfolyamon koptatta a padot. Olyan sokszor buktatták meg, hogy időközben jogsit szerzett, ahhoz egy kocsit, bajuszt növesztett, és még tetoválása is volt. Időnként Sakál Jacknek szólíttatta magát, és a név egészen ráillett, mivel a szóban forgó állathoz hasonlóan Jack is az apróbb emlősök közül szedte áldozatait. Jacknek akkora bicepsze volt, mint az érett floridai narancs, és bizony nem is fukarkodott a használatával. Hogy egész pontos legyek, a srác nagy előszeretettel fitogtatta az erejét. Jack és két haverja, Mitchell és Wade, állandóan harcművészeti küzdelmeket bámultak a tévében, Jack pedig brazil dzsúdzsucu órákra járt a sulitól nem messze. Arról álmodozott, hogy egyszer az Octagonban küzdhet majd, ahol kedvére püfölheti az embereket, és még pénzt is kap érte.

– Igazam van? – ismételte meg Mr. Dallstrom a kérdését, és egyenesen rám meredt. Tucatszor is megrándult az arcom, mire sikerült kinyögnöm: – Igazgató úr, nem az én hibám volt. Bezártak fejjel lefelé a szekrényembe. – Láthatóan nem hatotta meg a szorult helyzetem, így hát folytattam: – Hárman voltak, és mind nagyobbak nálam. *Sokkal* nagyobbak.

Némi együttérzésre vágytam volna, de reménykedő tekintetem csupán Mr. Dallstrom hírhedt „halálpilantásával” találkozott. Neked is látnod kellene, hogy megértsd, miről beszélek. Múlt félévben, amikor a görög mitológiát tanultuk, a Medúszáról szóló részhez

érve – a Gorgók egyike volt, aki pusztán a tekintetével képes volt kővé dermedteni az embereket – végre rájöttem Mr. Dallstrom származásának titkára. Talán a Tourette-szindróma volt az oka, de hirtelen kiböktem: „Ez biztosan az igazgató úr ük-ük-ük-ük-nagymamája.”

Mindenki harsányan röhögött. Illetve mindenki, Mr. Dallstrom kivételével, aki éppen azt a pillanatot választotta, hogy besurranjon az osztályunkba. Később egy hetet töltöttem tanítás utáni büntetésben, ami nem is volt olyan nagy baj, mivel így legalább biztonságban voltam Jacktől és a bandájától, akik különös módon soha nem kaptak büntetést, bármennyi gyereket gyömöszöltek is az ebédlő kukájába, vagy zártak be a szekrényekbe. Mindegy, ezzel az apró baklövessel hivatalosan is felkerültem Mr. Dallstrom bajkeverőkről vezetett listájára.

– Mr. Vey, senki sem zárhatja be magát a szekrényébe a közreműködése nélkül – jelentette ki az igazgató, ami talán az egyik legostobább megállapítás volt az iskola történelmében. – Ellenkeznie kellett volna. – Ez pedig majdnem úgy hangzott, mintha azt róná fel egy villám sújtotta embernek, hogy a villám útjában volt.

– De hát én megpróbáltam, uram.

– Nyilvánvalóan nem volt elég határozott. – Mr. Dallstrom előhúzott egy tollat. – Kik voltak tehát azok a fiúk, akik állítólagosan bezárták magát a szekrényébe? – Fél oldalra hajtotta a fejét, tollával türelmetlenül integetett maga előtt. Megbűvölten követtem tekintetemmel a toll hipnotikus pályáját. – Várok, Mr. Vey. A neveket kérem, ha volna szíves.

Semmi esetre sem árulhattam el neki. Először is, már amúgy is pontosan tudta, kik voltak az elkövetők. Mindenkinek tudomása volt róla, hogy Jack több diákot pakolt be a szekrényekbe, mint tankönyvet. Másodszor,

Jack beárulása egyet jelentett volna a közeli halállal. Csupán tehetetlenül bámultam Mr. Dallstrom rezzenetlen arcára, és őrülden pislogtam.

– Hagyja abba a rángatózást, és válaszoljon a kérdésekre!

– Nem mondhatom meg – feleltem végül.

– Nem tudja, vagy nem akarja megmondani?

Találd ki! – gondoltam magamban. – Elfelejtettem, ki volt a tettes.

Mr. Dallstrom tovább bámult rám félig lehunyt szemhéja alól. – Valóban? – Letette a tollat az asztalára. – Sajnálattal hallom, Mr. Vey. Így most magának kell vezekelnie helyettük is. Négy hét büntetés a tanítási órák után. Úgy vélem, tudja már, hová kell mennie.

– Igen, uram. Az ebédlőbe.

– Jól van. Akkor hát könnyedén odatalál.

Mint már említettem, Mr. Dallstrom kiválóan értett az áldozatok büntetéséhez. Aláfirkantott egy igazolást késedelmes érkezésem kimentésére, majd átnyújtotta nekem. – Adja ezt át a tanárának! Most már visszamehet az osztályába, Mr. Vey.

– Köszönöm, uram – mondtam, bár magam sem igazán értettem, miért hálálkodom. Kiléptem az irodájából, majd ráérősen végigbaktattam a hosszú, néptelen folyosón a biológiateremhez. A falakat a kosárlabdacsapat szurkolói klubjának élénk színekkel megfestett poszterei borították. „Hajrá Harcosok!”, „Le a Vikingekkel!”, és ilyesféle üzenetek virítottak rajtuk.

Kihalásztam a táskámat a szekrényemből, azután be mentem órára.

A biológiatanárom, Mr. Poulsen – egy alacsony, kopaszodó emberke, hatalmas szemöldökkel és feje búbjára

fésült, a kopaszságát leplezni próbáló frizurával – éppen előadása közepén tartott, amikor beléptem, és félbeszakította a mondatát. – Őszinte öröömre szolgál, hogy úgy határozott, hogy csatlakozik hozzánk, Mr. Vey.

– Elnézést kérek, tanár úr. Az igazgatói irodában voltam. Mr. Dallstrom azt mondta, hogy ezt adjam át. – Azzal a kezébe nyomtam az igazolásomat. Átvette a papírost anélkül, hogy akár egyetlen pillantást is pazarolt volna rá.

– Üljön le! Éppen a holnapi dolgozatra ismételünk.

Az osztályban minden szempár engem követett, miközben a helyemre oldalogtam. Az utolsó előtti sorban ültem, közvetlenül legjobb barátom, Ostin Liss mögött, aki mellest az univerzum egyik legkiválóbb koponyája. Ostin neve bárkiben európai benyomást kelthet, pedig semmi köze Európához. Édesanyja azért adta neki ezt a nevet, mert a Texas állambeli Austinban született. Barátom élete átkának tekintette, hogy anyja véletlenül rosszul betűzte. Titokban gyanakszom, hogy Ostint valójában örökbe fogadták, mert elképzelni sem tudom, hogyan származhat egy ilyen okos gyerek olyasvalakitől, aki még a szülőhelyének a nevét sem képes rendesen leírni. Ám annak ellenére, hogy Ostin anyukájának esze nem vágott úgy, mint a borotva, én nagyon kedveltem. Erős, texasi akcentussal beszélt, és mindenkit „drágaságomnak” szólított, ami talán idegesítően hangzik, ám mégsem volt az. Mindig kedvesen bánt velem, és mindig tartogatott nekem piros medvecukrot, mivel tudta, hogy az én anyám sohasem vesz cukorkát.

Ostint egyszer sem zárták be a szekrényébe, aminek valószínűleg az lehetett az oka, hogy szélesebb volt a szekrélynél. Nem mintha Jack és a csatlósai simán békén hagyták volna. Távolról sem. Sőt, igazság szerint

kénytelen volt elszenvedni a legnagyobb megaláztatást Jack és bandája kezétől. Nyilvánosan lehúzták róla az alsónadrágját.

– Hogy ment Dallstromnál? – suttogta Ostin.

Megráztam a fejem. – Brutális volt.

Amint leültem a helyemre, Taylor Ridley, aki a bal oldalamon lévő padban ült, megfordult és rám mosolygott. Taylor a szurkolócsapat tagja, és az egyik legcsinosabb lány a Meridianban. Mit is beszélék! Taylor a legcsinosabb lány akármelyik középiskolában, bárhol a világon. Az arca akár egy szépségmagazin címlapján szerepelhetne, hosszú, világosbarna haja volt, a szeme színe pedig a juharszirupra emlékeztetett. Mivel itt most teljes őszinteségre törekszem, be kell vallanom, hogy az első pillanattól fogva beléestem, ahogy megláttam. Még aznap rá kellett döbbennem, hogy ezzel bizony minden más srác is így volt a suliban.

Taylor mindig nagyon kedves volt velem. Először azt reméltem, hogy talán tetszem neki, de ő egyszerűen csak azok közé az emberek közé tartozik, akik mindenkivel barátságosak. Kedves vagy sem, úgysem számított. Ez a lány elérhetetlen volt a számomra. Legalább ezer mérföld választott el tőle. Így hát senki előtt nem fedtem fel titkos érzelmeimet – még Ostin előtt sem, akinek pedig mindent elmondtam. Az embernek akadnak álmai, amelyeket túlságosan kínos volna megosztania másokkal.

Valahányszor Taylor rám nézett, az arcidegeim őrjítő táncba kezdtek. A feszültség sajnos ezt műveli a Tourette-szindrómásokkal. Kényszerítettem magam, hogy ne pislogjak, amint leültem és előhúztam táskámból a biológia-könyvemet. Ez hát a bökkenő az idegrángásaimmal. Ha nagyon igyekszem, képes vagyok ugyan megfékezni őket,

de nem tudok teljesen megszabadulni tőlük. Mint amikor rettenetesen viszket az ember bőre. Rövid ideig még elviselhető, ám az inger egyre csak fokozódik, míg végül kénytelenek vagyunk megvakarni. Az idők során tanultam néhány trükköt, hogyan leplezhetem mások előtt az arcrándulásaimat. Például néha csak úgy leejtem a földre a ceruzámat, és amikor lehajolok érte, örülten pislogok vagy grimaszolok néhányat. Osztálytársaim egész biztosan totál kétbalkezesnek tartanak, mert néhanapján előfordul, hogy egyetlen órán akár négyszer-ötször is földre ejtem a ceruzámat. Ráadásul Mr. Dallstrom, Jack és végül Taylor hatására most aztán úgy pislákoltam, akár egy ősrégi neonlámpa.

Poulsen újfent nekikezdett az oktatásnak. – Jól van. A testről és az elektromosságról beszélgettünk. „A villamos testet énekelem”¹, írja Walt Whitman, híres költő. Ugyan ki tudná nekem elmagyarázni, milyen szerepet játszik az elektromosság az emberi testben?

Unott tekintetével az osztályt pásztázta, egyértelműen csalódott a lelkesedés eme felettébb hiányos megnyilvánulása láttán. – Pedig ezt bizony tudniuk illene. Szerepelni fog holnap a kérdések között.

– Elektromosság működteti a szívünket – bökte ki az első sorban ülő lány, óriási fogszabályzóval a szájában.

– He-lyes – mondta a tanár. – És még?

Taylor keze a magasba lendült. – Jelez az idegeinknek és gondolkodásunknak.

– Nagyon helyes, Miss Ridley. És vajon honnan származik ez az elektromosság? – Körbepillantott a teremben.

– Honnan származik ez az elektromosság? Gyerünk már!

¹ Walt Whitman: Fűszálak. Szabó Lőrinc fordítása.

Veszedelemes pillanat volt, amikor senki sem jelentkezett, mert általában ilyenkor szokott hajtóvadászatot indítani azok ellen, akik a legkevesebb valószínűséggel ismerték a helyes választ a kérdéseire. – Mit gondol, Mr. Morris?

– Hm. Akkumulátorból?

Az osztály felnevetett.

– Csodálatos – mordult fel Poulsen a fejét csóválva. – Akkumulátorból. Jól van, Mr. Morris. Talán itt az ideje, hogy maga is kicserélje az akkumulátort az agyában, mert nyilvánvalóan lemerült. Nos, honnan származik az elektromosság, Mr. Vey?

Nagyot nyeltem. – Elektrolitokból? – vetettem fel.

– Ez még igaz is lehetne, Mr. Vey, ha maga történetesen angolna volna.

Mindenki röhögött. Taylor együtt érző pillantást vetett rám. Leejtettem a ceruzámat a földre.

Ostin felemelte a kezét.

– Mr. Liss – derült fel Poulsen. – Világosítson fel minket!

Barátom kihúzta magát a székén, mintha éppenséggel egy kiselőadás megtartására készülne, ami egyébként úgy is volt.

– Az emberi test az idegsejtekben jelen lévő kémiai vegyületekben elektromos áramot hoz létre, a bioelektrogenezisnek is nevezett folyamat során. Amikor a test idegimpulzusokat küld, káliumionok áradnak ki az idegsejtekből, és nátriumionok lépnek a helyükre. Ezek az ionok kissé eltérő potenciálja, valamint az ionkoncentrációk közötti különbség az idegsejten belül és kívül feszültséget eredményez, amelyet a testünk elektromoságként dolgoz fel.

– Bravó, Mr. Liss! Várja magát a Harvard. Azok számára, akik egy szót sem értettek abból, amit Mr. Liss az imént előadott, felírom a táblára: bio-e-lek-tro-ge-ne-zis.

Mialatt Poulsen a hátát mutatta nekünk, Ostin felém fordult, és súgva megkérdezte: – Mi volt Dallstromnál? Jack büntetésbe került?

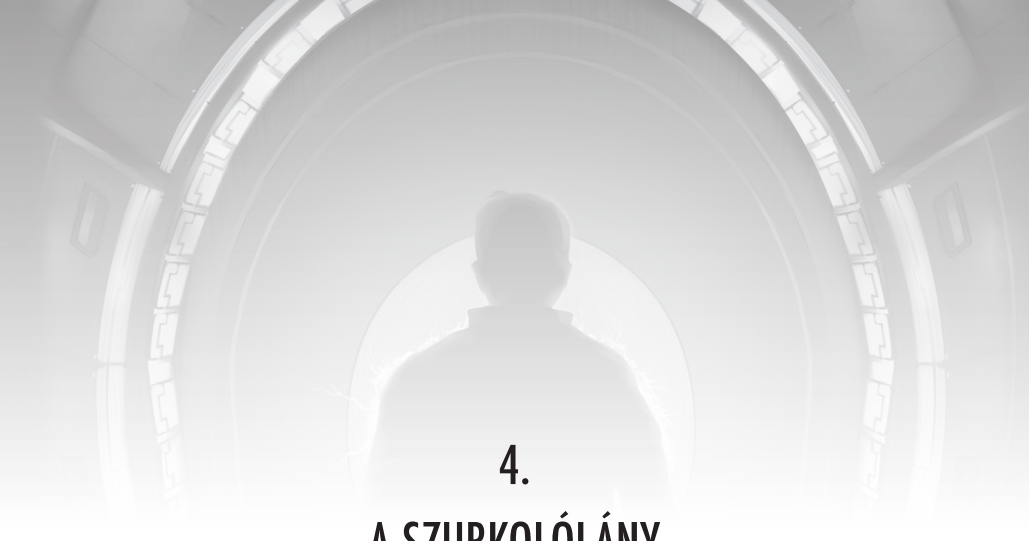
Megráztam a fejem. – Nem, én kaptam büntetést.

Ostin szemöldöke a magasba szökött. – Amiért bezártak a saját szekrényedbe?

– Aha.

– Dallstrom egy agyatlan báb.

– Azt még én is tudom.

4.

A SZURKOLÓLÁNY

AZON A SZERDÁN ÚGY ÉREZTEM, ez életem leghosszabb napja az iskolában. Fogalmam sem volt róla, hogy még közel sincs vége. Az utolsó óra befejezését jelző csengő után Ostin és én a szekrényeinkhez sétáltunk, amelyek egymás mellett álltak a folyosón.

– Átjössz hozzánk ma délután? Esetleg egy kis *Halot* is játszhatunk – vetette fel Ostin.

– Nem lehet. Büntetésben vagyok. Elfelejtetted?

– Aha. Tényleg.

– Bekopogok, amikor hazaértem.

Ostin és én csupán kétajtónyira laktunk egymástól ugyanabban az épületben.

– Nem leszek otthon. Négykor szteptáncórám van.

– Fúj! – nyögtem. Nehezen tudtam csak elképzelni Ostint bármilyen testgyakorlás közben, de a tánc egy rakás hétéves kislány között, méghozzá fekete lakkbőr topánkában, leginkább olyan volt, mint egy szörnyűséges

autóbaleset: visszataszító látvány, az ember mégis képtelen elfordítani róla a tekintetét. – Ki kell onnan szabadulnod, haver! Ha ezt a suliban bárki megneszeli, egy életre elástad magad.

– Tudom. De a sztepptáncstanár anyám unokatestvére, és anya szerint nagy szüksége van pénzre. Nekem pedig testmozgásra.

– Akkor is kegyetlenség – szögeztem le, gondosan bezárva a szekrényemet. – Holnap találkozunk.

Felém nyújtotta ökölbe szorított kezét. – Ökölpacsi.

– Ökölpacsi – ismételtem, majd összeütöttük az ökölünket, bár már meglehetősen elegendő volt ebből az elcsépeelt szertartásból. Úgy értem, az első *millió* alkalommal még elment.

Hátizsákommal a vállamon átvágtam a folyosón tolongó diákok között, és az ebédlő felé vettem az irányt. Ms. Johnson, az egyik fiatal, új angoltanárnő a suliban, nemrég kapta azt a nemes feladatot, hogy a büntetéssel sújtott delikvenszeket felügyelje. Én nem bántam. A tanárnő állítólag kedves és egészen jó fej, ami reményeim szerint azt jelenti, hogy hamar elenged minket.

Egyenesen odasétáltam hozzá, miközben igyekeztem nyugalmat erőltetni az arcomra. – Michael Vey vagyok. Büntetésre jelentkezem.

Ms. Johnson úgy mosolygott rám, mintha vacsorára érkeztem volna. – Szia, Michael! Üdv nálunk! – Lepilantott a mappájára, és kipipálta nevemet a listán. – Menj hát, és válassz magadnak egy helyet!

Az ebéd szaga még ott érződött a levegőben (ami már önmagában is éppen elég büntetés volt), és hallottam, ahogyan a konyhai dolgozók a fémredőnyök rejteke mögött már a holnapi katasztrofális kotyvalékon munkálkodnak.

Rajtam kívül aznap még hárman voltak büntetésben: két fiú és egy lány. Én voltam köztük a legkisebb, és egyedül én nem keltettem gyilkos pszichopata benyomását. Amint körbenéztem a teremben, hogy alkalmas ülőhelyet keressek magamnak, a lány felemelte a fejét, és baljós tekintettel meredt rám, hogy elriasszon. Találtam végül egy szabad asztalt egy sarokban, és leültem.

Gyűlöltem büntetésben lenni, de ma legalább nem volt teljes időpazarlás. Tanulnom kellett Poulsen holnapi dolgozatára. Miközben előszedegettem a könyveimet a táskámból, észrevettem, hogy a vállam még mindig sajog egy kicsit attól, ahogyan a szekrényembe préseltek. Félrehúztam a galléromat, és láthatóvá vált egy csúnya, élénkvörös horzsolás. Szerencsére még időben sikerült félrerántanom az ujjaimat, mielőtt rájuk csapták volna az ajtót. Eltöprengtem, vajon felhívja-e valaki az anyámat, hogy értesítse legfrissebb kihágásomról. Nagyon reméltem, hogy nem. Anyám utálta a munkáját, és nem akartam a szokásosnál is borzalmasabbá tenni a napját.

Húsz perc telt el a büntetésből, amikor Ms. Johnson megszólalt: – Jól van. Ebből ennyi elég. Ideje szedni a sátorfánkat!

Belapátoltam a könyveimet a táskámba, majd az egészet a vállamra vetettem. – A holnapi viszontlátásra! – köszöntem el Ms. Johnstól.

– Viszlát holnap, Michael! – felelte kedvesen.

Az ebédlőn kívül elhagyatottan kongott a sulis, egyetlen lélek sem mutatkozott, leszámítva a takarító személyzetet, akik az épületet megszállva máris hatalmas seprűkkel járőröztek a csempézett folyosókon. Megálltam a szekrényemnél, hogy előhalásszam a medvecukrot, amelyet még ebéd után tettem félre, és egész nap nagy várákozással gondoltam rá. Lehámoztam a csomagolást, és

jólesón haraptam belőle egy ízes falatot. Akárki találta is fel a medvecukrot, biztosan zseni volt. Legalább annyira imádtam a medvecukrot, mint a csokis müzliszeletet. Ismét vállamra kanyarítottam a táskámat, azután kísértáltam a déli kapun, boldogan, hogy végre hazamehetek.

Éppen csak befordultam az iskola sarkán, amikor Jack csatlósai, Mitchell és Wade társaságában előbukkant két kuka közül. Jack megragadta a pólóm elejét. Én kiejtettem a kezemből a medvecukrot.

– Beköptél minket Dallstromnál, nem igaz? – kérdezte Jack.

Felbámultam az arcába, szemem eszeveszetten rángatózott. – Nem mondtam neki semmit.

– Igen, persze. Te gyáva nyúl. – Azzal Jack hanyatlókötött egy tűztövisbokorba. Hegyes tüskék szúrták a nyakamat, karomat és lábamat. Csak ott nem sajgott a testem, ahol a hátizsákom megővta.

– Most megfizetsz – fenyegetőzött Jack, nekem szegezve a mutatóujját. – Csúnyán. – Mitchellhez fordult, aki majdnem ugyanolyan magas volt, de nem éppen tagbaszakadt izompacsirta. – Mutasd meg neki, mi jár a besúgóknak!

– Nem árultalak be titeket – ismételtem. – Komolyan mondom.

Mielőtt kimászhattam volna a bokorból, Mitchell máris felrángatott, és a szemem alá öklözött. Ragyogó vilanást láttam, és éreztem, hogy a szemem azonnal felduzzad. Rászorítottam a tenyeremet, igyekeztem megőrizni az egyensúlyomat.

– Üsd meg még egyszer! – adta ki Jack az utasítást.

A következő ütés az orromat érte. Borzalmasan fájt. Vér csordogált végig a számon, majd le az államon. Könny

szökött a szemembe. Azután Jack hozzám lépett, és egyenesen gyomron vágott. Térdre estem, nem kaptam levegőt. Amikor végre némi lélegzethez jutottam, hangosan felnyögtem. Nem bírtam abbahagyni a pislogást.

– Pityog, mint egy kisbaba – jelentette Mitchell vidáman. – Sírj, kicsike, sírjál csak!

Akkor Wade következett. Wade West szőke hajjal és görbe orral büszkélkedhetett. Ő volt a legkisebb és legcsúnyább a három jómadár közül, és valószínűleg ezért volt éppen ő a legaljasabb, hiszen neki kellett a legtöbb bizonyítania. – Azt mondom, gatyázzuk meg! – Ez volt Wade specialitása. „Meggatyázás” címszó alatt azt értette, hogy lehúzza rólam az alsónadrágomat, ennél nagyobb megaláztatást elképzelni sem lehetett. Tavaly, a nyolcadik osztályban, Wade meggatyázta Ostint az iskola mögött: lerántotta róla a nadrágját az alsójával együtt két tucat osztálytársunk szeme láttára. Ostin kénytelen volt deréktől lefelé ruhátlanul hazarohanni, amin a mai napig nem sikerült túltennie magát.

– Aha – helyeselt Mitchell. – Az majd megtanítja, hogy máskor ne árulkodjon.

– Ne! – kiáltottam, nagy nehezen a lábamra állva. – Nem köptelek be titeket!

Abban a pillanatban valaki rájuk kiáltott: – Hagyjátok békén!

Taylor Ridley állt egyedül az iskola zárt ajtajának közelében, még mindig a szurkolócsapat lila-arany egyenruhájába öltözve.

– Hé, nézd már a kis szurkolócsajt! – nevetett Wade.

– Éppen időben érkeztél. Még megnézheted, hogyan gatyázzuk meg ezt a béna alakot! – közölte Mitchell.

– Úgy van! Rázd meg nekünk azokat a pomponokat! – biztatta Jack örült kacajjal. Még egy versikét is kiötlött

hozzá, ami meglepő szellemi teljesítmény volt tőle. – Ket-
tő, négy, hat, nyolc, kit temetünk most? Fogjátok meg!

Mielőtt megpróbálhattam volna elmenekülni, mind-
hárman lecsaptak rám. Függetlenül attól, hogy az or-
rom még mindig vérzett, és egyik szememmel alig lát-
tam, teljesen megvadultam, eszeveszett kapálózással
igyekeztem lerázni magamról a vasmarkok szorítását.
Fél karom kiszabadult, mire nyakon ütöttem Jacket, de
csak egy tompa puffanás lett az eredménye. Ellenfelem
válaszul a fülembe boksolt.

– Gyerünk már, nyápicok! – kiáltott a haverjaira. –
Nem bírjátok megfogni ezt a balféket? – Arccal lefelé a
földre szorítottak, hármuk együttes súlya végül a fűbe
préselt.

– Ostoba kis tuskó! – fröcsögte Mitchell. – Azt hiszed,
nyugodtan árulkodhatsz, és nem kell érte megfizetned?

Megpróbáltam összegömbölyödni, hogy ne téphessék
le rólam a ruháimat, de túlságosan erősek voltak. Jack
addig rángatta a pólómat, mígnem elszakadt.

– Hagyjátok békén, vagy rögtön hívom Mrs. Shaw-t!
– kiáltotta Taylor. – Épp itt bent van a suliban. – Mrs.
Shaw volt a szurkolócsapat tanácsadója, és mellesleg
közgazdaságtant tanított az iskolában. Halk szavú, íga-
zi matróna volt, és körülbelül annyira félelmetes, mint
egy elhajított párna a csata hevében. Azt hiszem, mind-
annyian tisztában voltunk vele, hogy valójában nincs is
odabenn, hiszen Taylor már régen rohant volna, hogy
figyelmeztesse.

– Fogd be a szád! – mordult rá Jack.

Feldühített a hangnem, amelyet Taylорral szemben
használni merészelt. – Te fogd be a szád, görény! – vág-
tam vissza Jacknek.

– Szükséged volna némi jó modorra, pislogó pajtás!

– Neked meg szájvízre – közöltem.

Jack megragadott a hajamnál fogva, és maga felé fordította a fejemet. – Azt fogod kívánni, bár ki se nyitott volna a mocskos szádat! – Újra orron vágott, mire borzalmas fájdalom nyilallt végig a testemen. Abban a pillanatban valami elpattant bennem. Tudtam jól, hogy már nem sokáig leszek képes visszafogni magam.

– Engedjete el! – kiáltottam rájuk. – Figyelmeztetlek.

– Húha! – gúnyolódott Wade. – Figyelmeztet minket!

– Aha. Na és mit fogs csinálni? – kérdezte Mitchell.
– Ránk bömbölsz?

– Nem. Inkább belénk törli az orrát – nevetett Wade. Gyorsan lehúzta a lábamról a cipőt, miközben Mitchell már meg is ragadta az övemet, és elkezdte lehúzni rólam a nadrágot. Még mindig azon igyekeztem, hogy összegubózzak.

– Ne ellenkezz tovább! – mondta Jack. – Vagy minden cuccodat lerángatjuk, hogy aztán pucéron húzd haza a csíkot.

– Hagyjátok már békén! – üvöltötte ismét Taylor.

– Mitch, siess! Húzd le a gatyáját! – sürgette Wade a haverját.

A harag ellenállhatatlan hullámban söpört végig a testemen, olyan hatalmas erővel, hogy képtelen voltam irányítani. Hirtelen éles, elektromos sercenés hasított a levegőbe, mint a jég hangja, amikor a forró serpenyőre dobják. Elektromosság vakító fénye villant, mire Jack és két csatlósa gyötrelmesen felüvöltött. Hanyatt estek, és úgy vergődtek a fűben, akár a partra vetett halak.

Az oldalamba fordultam, kézfejemmel letöröltem arcomról a vért. Végül nagy nehezen feltápászkodtam, arcom kivörösödött, és forrt bennem a düh. Megálltam

Jack fölött, akinek habzott a szája. – Megmondtam, hogy hagyjatok békén. Ha még egyszer, akár csak egy ujjal is hozzám értek, meglátjátok, mire vagyok még képes. Megértetted? Vagy talán kérsz még? – Felemeltem a kezemet.

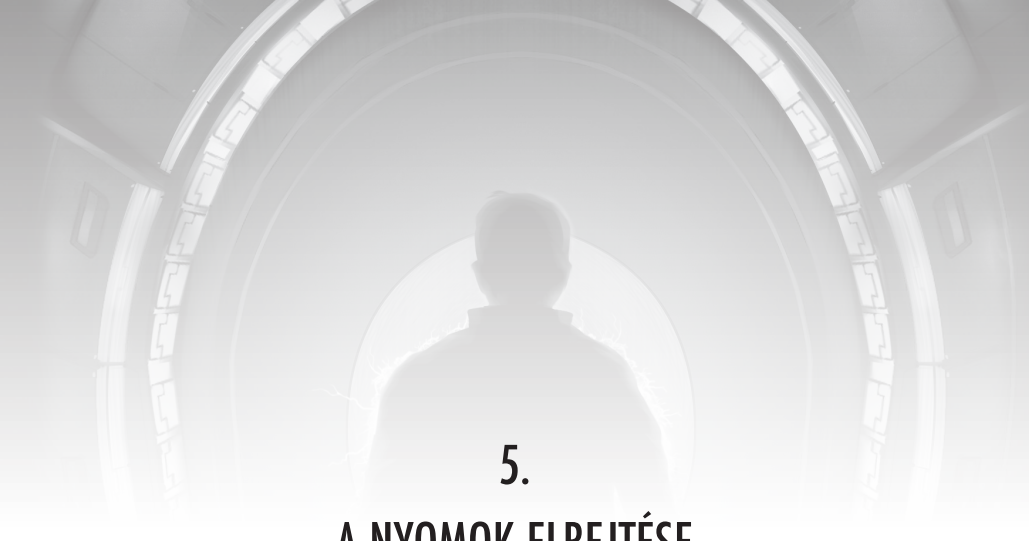
Rettenetes rémület villant fel a tekintetükben. – Ne! Kérlek, ne!

Akkor megfordultam, és a csatlósaira néztem. Mindketten a földön heverték, reszketve és nyöszörögve a kintől. Igazság szerint Wade úgy sírt, mint egy kisgyerek, és közben jajveszékelt: – Fáj... nagyon fáj!

Odaléptem hozzá. – Hát persze, hogy fáj. És ez egészen kicsi volt. Ha még egyszer zaklattok engem vagy bármelyik barátomat, ennek a háromszorosát kapjátok.

Mialatt a három jómadár a földön fetrengve nyöszörögött, én visszaültem a földre, felhúztam a cipőmet, és megkötöttem a fűzőt. Akkor hirtelen eszembe jutott Taylor.

Visszanéztem az iskola ajtajára, abban reménykedtem, hátha időközben bement. De nem. És az arckifejezéséből ítélve mindent látott. Rossz hír, de még mennyire rossz! Az anyám meg fog ölni. Most azonban már nem változtathattam a helyzeten. Felkaptam hát a táskámat, majd rohantam egyenesen haza.

5.

A NYOMOK ELREJTÉSE

MIRE HAZAÉRTEM, a bal szememmel szinte már nem is láttam, úgy feldagadt. Letettem a hátizsákomat a konyhaasztalra, azután a fürdőszobába indultam, hogy megnézzem magam a tükörben. A szemem leginkább egy érett szilvára hasonlított. Semmiképpen sem rejthettem el az anyám elől. Fogtam egy mosdókesztyűt, majd letakarítottam a vért az orromról és az államról.

Anyám általában fél hét körül szokott hazaérni, így hát felmelegítettem egy kevés spagettit vacsorára. Előbányásztam a kék jégakkut a fagyasztóból – anyám néhanapján előforduló fejfájásaira tartogatta –, azután a jeget a szememre szorítottam, fél kézzel pedig videójátékokkal szórakoztattam magam. Tudtam jól, hogy a biológiadolgozatra kellene készülnöm, de egy ilyen nap után egyszerűen nem volt hozzá lelkierőm.

Semmi kedvem nem volt hozzá, hogy megbeszéljem anyámmal a nap eseményeit, ezért amikor meghallottam

a kulcs csörgését a zárban, berohantam a szobámba, magamra csuktam az ajtót, lekapcsoltam a lámpát, levettem a pólómat, és bemásztam az ágyba.

Anyám a nappaliból kiáltott utánam: – Michael? – Húsz másodperccel később kopogott az ajtómon, azután be is nyitott. Úgy tettem, mintha mélyen aludnék, de nem dőlt be nekem.

– Hé, kis pajtás! Mit keresel te az ágyban?

– Nem érzem jól magam – válaszoltam. Fejemre húztam a takarót.

– Mi a baj?

Felkapcsolta a villanyt a szobámban, és persze rögtön észrevette a tépett pólót a földön, rajta a vérnyomokkal.

– Michael, mi a baj? – Az ágyamhoz lépett. – Michael, nézz rám!

– Nem akarok.

– Michael!

Vonakodva lehúztam fejemről a takarót. Anyám szája kissé elnyílt, amikor meglátta az arcomat. – Jóságos ég... Mi történt?

Gombócot éreztem a torkomban. – Jack és a haverjai nem voltak hajlandók békén hagyni.

– Ó, drágám! – sóhajtotta. Leroskadtt az ágyam szélére. Egy perc múltán megkérdezte: – És az... megtörtént?

Nem akartam elmondani neki. Nem akartam még jobban elkeseríteni. – Ne haragudj, anya! Nagyon sajnálom. Megpróbáltam ellenállni. De egyszerűen nem szálltak le rólam. Le akarták húzni rólam a nadrágot.

Anyám finoman kisimította a hajamat az arcomból. – Buta kölykök – mondta halkán. Láttam az arcára kiülő aggodalmat. – Nos, megérdemelték. Nem igaz? – Pillanatnyi szünet után hozzátette: – Sajnálom, Michael. Bárcsak tudnám, mit tegyünk!

– Miért nem tudnak egyszerűen csak békén hagyni?

Arcomon fájdalmasan rángatózott egy ideg, és anya a hüvelykujjával gyengéden végigsimított rajta. Végül előrehajolt, és megcsókolta a homlokomat. – Bárcsak tudnám, fiam! Bárcsak tudnám!

6.

MÁSNAP REGGEL

RÁDIÓS ÉBRESZTŐM a szokásos időpontban szólalt meg: 7 óra 11 perckor. A *Reggeli-Zoo* című műsorra állítottam be. A házigazdák, Frankie és Kalandor, olyan emberekről csevegtek, akik súlyos banánfóbiában szenvedtek – vagyis iszonyodtak a banántól.

Óvatosan megérintettem a szememet. A duzzanat kisé leapadt, de még mindig nagyon fájt. A szívem úgy-szintén. Úgy éreztem, elárultam az édesanyámat, és aggódtam, hogy költöznünk kell. Megint. Az újrakezdés gondolata rettegéssel töltött el. Elképzelni sem tudtam, milyen borzalmas lenne anyám számára újra felépíteni mindent. Kivánszorogtam a fürdőszobába, és belenéztem a tükörbe. *Elég szánsalmasan festesz*, gondoltam magamban. Lezuhanyoztam és felöltöztem, majd kimentem a konyhába.

Anyám a hűtő mellett álldogált narancssárga munkaruhájában. Pénztárosként dolgozott a helyi Smith's Food

Mart áruházban. Éppen gofrit készített reggelire eperlekvárral és tejszínnel. Örültem, aminek nem csupán az volt az egyetlen oka, hogy imádom a gofrit. Anyám gesztusa egyúttal azt is jelentette, hogy nem haragszik rám.

– Hogy van a szemed? – kérdezte.

– Túrhetően.

– Gyere ide, hadd nézzem meg! – Odasétáltam hozzá, ő pedig előrehajolt, hogy közelebből is megvizsgáljon.

– Szép kis monoklid van! – Kivett egy gofrit a sütőből. – Tessék! Gofrit sütöttem neked.

– Kösz.

Leültem az asztalhoz, és anya hozott nekem egy tányért. – Narancslét vagy tejet kérsz?

– Kérhetek egy kis csokis tejet?

– Persze. – Visszalépett a konyhapulthoz, töltött nekem egy pohár tejet, azután elővett egy doboz csokoládéport a szekrényből, és egy keveset a tejbe kevert. A helyiséget betöltötte a pohár falához ütődő kanál csilingelése. Odahozta a poharat az asztalhoz, és végül leült mellém.

– Szóval, ezek a fiúk, akik rád szálltak...

– Jack és a haverjai.

– Hívjam fel a szüleiket?

– Szerintem Jacknek még szülei sincsenek. Biztosan petékből kelt ki.

Anyám elmosolyodott. – És a másik két fiú?

– A szennyvízcsatornából másztak elő.

– Akkor hát segítené, ha felhívnám ezeknek a csatornalakóknak a szüleit?

Levágтам egy darabka gofrit, és beleharaptam. – Nem. Csak rontana a helyzeten. Egyébként sem hiszem, hogy egyhamar újra zaklatnának.

– Mit gondolsz, beszámolnak bárkinek is a történetekről?

– Amúgy sem hinné el nekik senki.

- Remélem, hogy igazad van! – Az asztalra pillantott.
- Milyen a gofri?
 - Finom. Kész szépen.
 - Szívesen. – Anyám hangjába aggodalom keveredett.
- Láttá esetleg valaki más is, ami történt?
 - Egy lány.
 - Miféle lány?
 - Az egyik osztálytársam. Éppen rá akarta venni őket, hogy szálljanak le rólam, amikor megtörtént.

Anyám rémült arckifejezését látva görcsbe rándult a gyomrom. Egy pillanattal később felállt. – Nos, ezzel a problémával majd akkor foglalkozunk, amikor felmerül. – Pusztit nyomott a homlokomra. – Most indulnom kell. Elvigyelek a suliba?

- Nem szükséges.

Abban a pillanatban kopogás hallatszott. Anya ajtót nyitott, és Ostin bukkant fel a nyílásban. – Jó reggelt, Mrs. Vey!

- Neked is, Ostin! Nagyon fess vagy ma reggel.

Ostin nyomban behúzta a hasát. Az volt a véleménye anyámról, hogy „bombázó”, amivel persze végképp az örületbe kergetett. Ostin még csak tizenöt éves volt, és rajongott a csajokért, igen nagy szerencsétlenségére, hiszen alacsony volt, köpcös és stréber – ennyi pedig éppen elegendő, hogy messze elkerüljék a korabeli lányok. Kétség sem férhetett hozzá, hogy egy szép napon az 500 Legmenőbb Amerikai Cég valamelyikének vezérigazgatója lesz, egy valódi Ferrarin furikázik majd, és a lába előtt hevernek a nők. Most azonban ettől még igencsak messze állt.

– Köszönöm, Mrs. Vey – hálálkodott. – Michael készen van már?

- Éppen csak. Bújj be!

Ostin belépett, termete szinte eltörpült hatalmas há-
tízszakja mellett.

– Szia, Ostin! – üdvözöltem.

Szemügyre vette a monoklimat. – Haver, mi történt?

– Jack és a bandája nekem ugrott.

Elkerekedett a szeme. – Meggatyáztak?

– Megpróbálták.

– Középiskola! – sóhajtotta anyám. – Egymillió dollár-
ral sem tudnának rábírní, hogy visszamenjek. – Felkap-
ta a táskáját és a kulcsát. – Jól van. Szép napot nektek,
srácok! Kerüljétek a bajt!

– Köszönjük, Mrs. Vey.

– Szia, anya!

Anyám megtorpant az ajtóban. – Ó, Michael! Ma lel-
tározunk az áruházban, ezért este sokáig bent kell ma-
radnom. Úgy nyolc körül érek majd haza. Csak csinálj
magadnak egy kis sajtos tésztát!

– Rendben.

– Biztosan ne vigyelek el titeket?

Ostin kis híján rávágott valamit, de én gyorsabb vol-
tam. – Persze, tényleg nem szükséges – válaszoltam.

– Jól van. Később találkozunk. – Azzal kisétált a ház-
ból.

– Anyád igazi bombázó! – jelentette ki Ostin az asz-
talhoz ülve.

– Haver, hagyd már abba! Az anyámról beszélsz.

Az arcomra mutatott. – Szóval, mi történt?

– Jack azt hitte, beköptem őket Dallstromnál. Így hát
a bandájával együtt nekem esett az iskola mögött.

– Wade – mordult fel Ostin keserűen. – Egyszerűen ki
kellett volna ütnöd.

Szájára szorítottam a tenyeremet. – Fogd be! Ne fe-
ledd, hogy nem volna szabad tudnod róla!

– Persze. Ne haragudj! – Az ajtóra sandított. – Anyád már úgyis elment. – Felderült az arca. – Hé! Elhoztam a multimétert a nagybátyámtól, hogy tesztelhessünk téged. – Ostin nemrég azzal az ötlettel állt elő, hogy mérjük meg, hány voltnyi elektromos áramot vagyok képes generálni, ami igazság szerint engem is érdekelt.

– Tök jó!

– Komolyan mondom, haver, gőzöm sincs, miért rejtegeted a képességedet. Ez pont olyan, mintha volna egy versenyautód, amit kénytelen vagy állandóan a garázsban tartani. Mire jó egyáltalán? Te lehetnél a legerősebb srác a suliban. Ehelyett viszont simán összevereted magad.

– Nos, Jack és a bandája többé nem fognak zavarni minket.

Ostin csodálkozva pillantott rám. – Megráztad őket?

– Aha.

– Király! Öregem, bárcsak ott lettem volna, hogy lássam, amint kiosztod nekik a jól megérdemelt büntetésüket!

Még egyet haraptam a reggelimből. – Ha akkor ott vagy, most neked is monoklid volna. Ha Wade előbb nem gatyáz meg.

Ostin homlokát ráncolta a gondolatra. – Anyád tud már róla, mit tettél?

– Aha.

– Kiborult?

– Totál. De azért egészen jól viseli. Aggódik, hogy esetleg kitudódik. Azt sem szeretné viszont, hogy folyton elcsépeljenek. Ők kezdték. Én csak befejeztem.

– Ha már a befejezésnél tartunk... végeztél a gofrival?

– Van még a konyhában.

– Király! Anyám zabkását kotyvasztott reggelire.

– Mi az a zabkása?

– Büntetés. Komolyan beszélek, haver. Olyan íze van, mint a tapétaragasztónak. Azt hiszem, ezt szokták adni a foglyoknak is a szibériai gulágokon.

– Miért főz anyád ilyesmit?

– Mert gyerekkorában ő is ezt ette. De a te anyád gofrija... ó, babám! A külsejénél már csak a főztje lehet jobb.

– Haver, ejtsd a témát!

Ostin azonban a fejét csóválta. – Rossz családba születtem. – Két gofrit dobott egy tányérra, majd az asztalhoz hozva sziruptengerbe fojtotta őket. – Látta valaki más, ahogy kiütötted őket?

– Taylor.

– Taylor Ridley? A szurkolócsapatból?

– Igen.

– Na és mihez kezdett?

– Csak bámult.

– Hű! Bárcsak ott lettem volna! – Hatalmasat harapott a gofrijából, a szirup végigcsorgott az állán. – Tanultál a biológiadolgozatra?

– Egy kicsit. Amikor a büntetésemet töltöttem. Na és te?

– Nekem nem kell. Itt van bent az egész. – Azzal a fejére mutatott. Ostin azért büszkélkedhetett csupán négyes tanulmányi átlaggal, mert a mi iskolánkban magasabbat nem is lehetett elérni. Ha a teste felérne az agyával, Ostin volna Mr. Univerzum. – Ma is büntiben vagy?

– Az elkövetkezendő négy hét minden délutánján, ha csak valamiképpen nem sikerül megtalálnod a módját, hogy kibújhassak alóla.

– Talán Dallstromot is ki kellene ütnöd.

– Csakis vágyálmaimban.

Abban a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó, és anyám dugta be rajta a fejét. – Michael, tudnál egy kicsit segíteni nekem?

– Persze. Mi történt?

– Csak gyere ki!

– Segítségre van szüksége, Mrs. Vey? – kérdezte Ostin.

– Te maradj, Ostin! Egyedül kell beszélnem Michaellel.

Ostin csalódottan elhúzta a száját. Felálltam és kísértáltam, becsukva magam mögött az ajtót. – Mi a baj?

– Éjszakára bekapcsolva hagytam a kocsívilágítását, az akkumulátor pedig teljesen lemerült. Be tudnád bízni nekem?

– Hát persze.

Követtem kifelé az épületből, majd átvágtunk a parkolón az autónkhoz, egy tízéves Toyota Corollához. Anyám óvatosan körülnézett, nehogy bárki észrevegye, miben mesterkedünk. Azután beszállt a kocsiba, és kinyitotta a motorháztetőt. Én teljesen felemeltem, és megragadtam az akkumulátor két ellentétes pólusát. – Hajrá! – biztattam anyát.

Az indítómotor csak kattogott, amíg nem pulzáltam egy nagyot (így hívom azt, amit csinálok: pulzálás vagy lökés), és a motor végül beindult. Elengedtem az akkumulátort. Anyám egy ideig még járatta a motort, azután kidugta a fejét az ablakon. – Köszí, drágám!

Lecsuktam a motorháztetőt. – Nincs mit.

– Legyen szép napod!

Lassan kigurult a parkolóból, miközben én visszamentem a házba. Ostin még az asztalnál ült, és a gofriját majszolta.

– Ez meg mi volt? – kérdezte tele szájjal.

– Lemerült az akkumulátor.

– És te újraindítottad?

- Aha.
- Ez nagyon király!
- Legalább van valami haszna is az elektromosságomnak.
- Jack-riasztónak is egészen kiváló – jegyezte meg Ostin vidáman.

Ránéztem, és közben a homlokomat ráncoltam. – Fejezd be az evést! Elkészünk.

Még két falatot gyorsan a szájába tömött, azután felállt. Vállamra kanyarítottam a táskámat, majd Ostinnal együtt végigsétáltuk az ötutcányi utat az iskolához.

A Meridian Középiskola már a negyedik oktatási intézmény volt, ahová jártam, amióta öt évvel korábban Idahóba költöztünk. A középiskola első tanítási napján anyám ezekkel a szavakkal fordult hozzám: „Ne keveredj bajba! És ne bánts senkit!” Mindez meglehetősen nevetségesnek hangozhat olyasvalaki fülének, akinek nincs tudomása a titkomról. Úgy értem, szinte mindenkinél alacsonyabb vagyok az iskolában, a lányokat is beleértve, és sohasem okoztam bajt, legfeljebb azzal, hogy kicsi vagyok és sebezhetőnek látszom.

Amikor hatodikba jártam a Churchill Középiskolába, egy csapat pankrátor belegyömöszölt a konyhai szemeteskukába, és átgörgetett az ebédlő közepén. Aznap éppen tejszínes csirkeragu volt ebédre, és tetőtől talpig beborított a rizs és a répás-borsós, sárga szósz. Öt perc is eltelt, amikor már nem bírtam tovább, és „elsültem”, ahogyan anyám szokta mondani.

Akkoriban még nem igazán tudtam uralkodni a képességemen, és az egyik srác kórházba került. A tanári kar és az igazgatóság teljesen kiborult. A tanárok kifaggtak, az igazgató és a sulis rendész pedig átkutatott.

Azt hitték, hogy egy kábító fegyvert vagy elektromos sokkolót rejtegetek valahol. Átvizsgálták a kabátom és a nadrágom zsebeit, még a kukát is átkutatták, de természetesen semmit sem találtak. A nyomozást végül azzal a következtetéssel zárták, hogy támadóim minden bizonnyal hozzáértek egy elektromos vezetékhez. Egyik tagbaszakadt pankrátor sem kapott büntetést azért, amit velem tett, és kis idő múltán az eset feledésbe is merült. Néhány hónappal később anyámmal ismét elköltöztünk.